

Sygn. akt VI GC 1774/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2019 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia Witold Zawisza

Protokolant: st. sekr. sądowy Aleksandra Nikiel

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2019 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanej(...) S.A. w W. na rzecz powoda K. K. kwotę 6.616,00 zł (sześć tysięcy sześćset szesnaście złotych 00/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 17 września 2017 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałym zakresie;
3. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.131,40 zł (jeden tysiąc sto trzydzieści jeden złotych 40/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w R. kwotę 329,59 zł (trzysta dwadzieścia dziewięć złotych 59/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. nakazuje pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w R. kwotę 847,52 zł (osiemset czterdzieści siedem złotych 52/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt VI GC 1774/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 05.10.2017 r. powód K. K. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 9.216,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. i zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu podał, że dochodzi zapłaty odszkodowania za szkodę związaną ze zdarzeniem drogowym z dnia 09.11.2015 r., w wyniku którego uszkodzony został samochód marki A. (...) nr rej. (...), stanowiący własność (...) sp. z o.o. S. G.. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Dochodzona pozwem kwota stanowił różnicę pomiędzy przyjętymi przez powoda kosztami naprawy, a dotychczas wypłaconym odszkodowaniem w kwocie 2.553,25 zł. Powód dochodzi wierzytelności od pozwanej na podstawie umowy cesji wierzytelności.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 13.10.2017 r. uwzględniono powództwo w całości.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Potwierdziła swoją odpowiedzialność za skutki zdarzenia co do zasady. Przyznała, iż sprawca

wypadku był u niej ubezpieczony z tytułu odpowiedzialności cywilnej, jak również potwierdziła, że tytułem odszkodowania za szkodę całkowitą w pojeździe została wypłacona kwota 9.484,00 zł. Zarzuciła, że powód zawyżył wartość pojazdu przed szkodą oraz zaniżył wartość pozostałości. Podała, że zaoferowała poszkodowanej możliwość sprzedaży uszkodzonego pojazdu za pośrednictwem platformy internetowej pozwanej. Zakwestionowała także datę początkową naliczania odsetek wskazując, że powinny rozpocząć swój bieg od dnia wyrokowania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 09.11.2015 r. doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzony został samochód marki A. (...)nr rej. (...), rok produkcji 2004 r., stanowiący własność (...) sp. z o.o. S. G.. Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Szkada została zgłoszona w dniu 09.11.2015 r. Poszkodowana miała możliwość odliczenia podatku VAT.

Dowód:

akta szkodowe k. 79-143

Umową cesji wierzytelności z dnia 09.11.2015 r. poszkodowana przeniosła wszelkie wierzytelności z tytułu ww. zdarzenia przysługujące jej względem pozwanej na rzecz powoda K. K..

Dowód:

umowa cesji k. 8

W dniu 18.11.2015 r. pozwana zakwalifikowała szkodę jako całkowitą i tytułem szkody w pojeździe przyznała 9.484,00 zł netto odszkodowania. Wartość rynkową pojazdu określiła na 20.500,00 zł, wartość pozostałości na 11.016,00 zł.

Dowód:

decyzje pozwanej k. 27, 28, kalkulacja k. 29-42

Zgodnie z kosztorysem przedłożonym przez powódkę wartość rynkowa pojazdu wynosiła 26.900,00 zł, wartość pozostałości 8.200,00 zł, a koszty naprawy wyniosłyby 40.536,34 zł netto.

Dowód:

kosztorys powódki k. 12-23

W dniu 08.09.2016 r. powód wezwał pozwaną do przyznania dalszego odszkodowania w kwocie 9.216,00 zł w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Wezwanie zostało przesłane także drogą elektroniczną. Pozwana nie spełniła świadczenia.

Dowód:

wezwanie k. 24-25, mail k. 25

Koszty naprawy pojazdu przy zastosowaniu do niej części nowych i oryginalnych z uwzględnieniem przeciętnych stawek za roboczogodzinę występujących na rynku lokalnym dla robót blacharskich 103,00 zł netto, dla robót lakierniczych 106,00 zł netto wyniosłyby 48.154,14 zł netto.

Wartość rynkowa pojazdu przed szkodą wynosiła 20.600,00 zł netto. Wartość pojazdu po szkodzie wynosiła 4.500,00 zł netto.

Dowód:

opinia biegłego sądowego z zakresu techniki motoryzacyjnej K. S. k. 156-176, opinia uzupełniająca k. 195-198

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o złożone i wskazane powyżej dokumenty, a także opinię biegłego, uznając zgromadzony w ten sposób materiał dowodowy za wystarczający, a przeprowadzone postępowanie dowodowe za pozwalające na wyjaśnienie i rozstrzygnięcie sprawy i niewymagające uzupełnienia. Sąd nie znalazł podstaw, by kwestionować wiarygodność treści dokumentów, nie dopatrywał się żadnych okoliczności, które pozwoliłyby na podważenie ich wiarygodności, dlatego uwzględnił fakty z nich wynikające w całości. Pozwana złożyła zastrzeżenia do opinii zasadniczej w których zarzuciła wyliczenie zbyt wysokiej wartości pojazdu przed szkodą ze względu na dzielone tylne siedzenie i zbyt niskiej wartości pozostałości podając, że wartość pozostałości powinna wynosić tyle ile zaoferowana poszkodowanej cena kupna sprzedaży pojazdu przez platformę internetową. Biegły w opinii uzupełniającej odniósł się szczegółowo do zarzutów pozwanej i podał, że nie ma znaczenia czy wyposażenie pojazdu zostało zamontowane fabrycznie czy też pojazd został w nie wyposażony w trakcie jego eksploatacji. Odnośnie wartości pozostałości pojazdu wskazał, że wynik z licytacji może stanowić o wysokości wartości pojazdu w stanie uszkodzonym tylko i wyłącznie w przypadku dojścia do skutku faktycznej jego sprzedaży oferentowi.

Oddalono wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka G. S. na okoliczność ustalenia przebiegu postępowania likwidacyjnego, ustalenia wartości pojazdu przed i po szkodzie, ustalenia czy poszkodowana zbyła pojazd, a jeżeli tak to za jaką cenę ponieważ, przebieg postępowania likwidacyjnego został wykazany aktami szkody, wartość pojazdu przed i po szkodzie wymagała wiadomości specjalnych, a okoliczność czy pojazd został sprzedany nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy. Oddalono także wniosek pozwanej o przeprowadzenie dowodu z opinii innego biegłego o czym poniżej.

Sąd zważył:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części. Podstawę prawną roszczenia stanowił przepis art. 822 §1 k.c., który stwarza po stronie ubezpieczyciela obowiązek zapłacenia określonego w umowie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej odszkodowania za szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, wobec której odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie natomiast do § 2 wskazanego wyżej przepisu umowa obejmuje szkody będące następstwem przewidzianego w niej zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

Przesłankami powstania odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela są: zaistnienie zdarzenia, z którym umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej wiąże odszkodowawczą ubezpieczającego lub ubezpieczonego (zdarzenie ubezpieczeniowe), szkoda oraz adekwatny związek przyczynowo-skutkowy pomiędzy szkodą, a wskazanym wyżej zdarzeniem.

W rozpatrywanej sprawie zaistnienie zdarzenia objętego ubezpieczeniem, odpowiedzialność pozwanej z umowy ubezpieczenia (...), zakres szkód, legitymacja czynna powódki pozostawały poza sporem. Sporna natomiast okazała się wysokość kosztów naprawy samochodu objętego postępowaniem i w tym zakresie rozliczenia między stronami.

W myśl art. 361 § 2 k.c., w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Szkoda jest rozumiana jako utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Przy ustaleniu szkody stosuje się ogólne zasady prawa odszkodowawczego, choć odszkodowanie należne od ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej zawsze wypłaca się w pieniądzu. Zasadą jest całkowita kompensata doznanego uszczerbku, wykluczone jest jednak nieuzasadnione wzbogacenie się poszkodowanego. Stosownie do art. 361 § 1 k.c., zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Normalny związek przyczynowy zachodzi wtedy, gdy w danym układzie stosunków i warunków oraz w zwyczajowym biegu rzeczy, bez zaistnienia szczególnych okoliczności, szkoda jest rezultatem typowym, w zwykłej kolejności rzeczy, a więc nie będącym rezultatem jakiegoś zupełnie wyjątkowego zbiegu okoliczności.

Jednocześnie, świadczenie zobowiązanego polegające na przywróceniu stanu poprzedniego lub zapłaceniu kwoty odpowiadającej wartości takiego przywrócenia (kosztów naprawy samochodu) nie powinno przekraczać kosztów

celowych, ekonomicznie uzasadnionych. Gdy w konkretnych okolicznościach sprawy zostanie stwierdzony brak ekonomicznego uzasadnienia naprawienia szkody we wskazanym sposobie, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do innej formy odszkodowania. Polega ona na zapłaceniu kwoty wyrównującej uszczerbek majątkowy wyrażający się różnicą pomiędzy wartością samochodu przed i po uszkodzeniu. Typową sytuacją, w której tak trzeba będzie określić zakres obowiązku odszkodowawczego, jest taka, w której koszt naprawy samochodu wydatnie, znacznie, przekraczałby wartość samochodu przed wypadkiem. W takim wypadku przywrócenie stanu poprzedniego (wyłożenie kosztów takiego przywrócenia) pociągałoby za sobą dla poszkodowanego nadmierne koszty (art. 363 § 1 k.c.). Gdyby więc koszt naprawy samochodu był znacznie wyższy od wartości samochodu przed uszkodzeniem, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do kwoty odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku. Takie ustalenie wysokości szkody („strat, które poszkodowany poniósł”) i sposobu jej naprawienia nie pozostaje w sprzeczności z zasadami określonymi

w art. 361 § 2 i 363 § 1 k.c., ani w art. 822 k.c. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 903/00).

W okolicznościach rozpoznawanej sprawy koszt naprawy pojazdu przy użyciu nowych i oryginalnych części oraz przyjęciu średniej stawki za roboczogodzinę prac blacharskich 103,00 zł netto i lakierniczych 106,00 zł netto wynosiłby 48.154,14 zł netto. Wartość pojazdu przed szkodą wynosiła natomiast 20.600,00 zł netto. Stwierdzić zatem należy, że w sprawie zachodzi przypadek szkody całkowitej, a pozwana zobowiązana była wypłacić odszkodowanie w kwocie odpowiadającej różnicy wartości samochodu sprzed i po wypadku. Z opinii biegłego sądowego wynika, że wartość pozostałości po szkodzie wynosiła 4.500,00 zł netto. Nie było podstaw do uwzględnienia wyniku aukcji internetowej w celu określenia wartości pojazdu po szkodzie, ponieważ wycena wartości z zastosowaniem aukcji internetowej jest miarodajna wyłącznie w sytuacji, gdy za pośrednictwem takiej aukcji pojazd został faktycznie sprzedany. Należy wskazać, iż kwestia ustalenia wartości w oparciu o dane z aukcji przeprowadzonej na platformie internetowej była już wielokrotnie przedmiotem rozważań sądów wyższych m.in. Sądu Okręgowego w G. (...) Wydział III Odwoławczy sygn. akt (...) i choć kanwą tych rozważań była odpowiedzialność (...), a nie (...), to jednak argumentacja tam zastosowana odnośnie mocy dowodowej takich aukcji znajduje zastosowanie i w niniejszej sprawie, tym bardziej że (...) (...) nie przewidywała sposobu ustalenia wartości pojazdu po szkodzie, zaś aukcja internetowa w tamtym przypadku podobnie jak w rozpoznanej sprawie ostatecznie **nie została zakończona zbyciem pojazdu na rzecz licytanta**. Sąd ten orzekł m.in.:

„(...) Nieuzasadnionym jest przyjmowanie różnych sposobów określania wartości takich samych rzeczy, w zależności od tego, czy są przeznaczone do normalnego używania i korzystania przez właściciela, czy też są przeznaczone do zbycia (tak: Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 12 października 2001 roku, (...), (...)). Wynika z tego, że również na gruncie (...) będących przedmiotem oceny w rozpoznawanej sprawie, za wiążącą strony należy przyjąć należało wycenę wartości pozostałości dokonywaną na podstawie przeciętnych cen, nie zaś ceny jaka wynikała z oferty sprzedaży pojazdu powoda , która to cena mogła zostać zaoferowana z zupełnie przypadkowych przyczyn. Wszak podmiot, który zaoferował cenę mógł być zainteresowany zakupem pojazdu powoda ze szczególnych pozaekonomicznych względów; po wtóre mógł on nie znać rzeczywistego stanu technicznego pojazdu. Nie sposób było zatem przyjmować za wiążącą strony wyceny dokonanej na podstawie tejże oferty.(...)”.

Mając na uwadze powyższe powodowi należne było odszkodowanie w kwocie 16.100,00 zł netto. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana bezspornie wypłaciła 9.484,00 zł, a zatem powodowi należne było dodatkowe odszkodowanie w kwocie 6.616,00 zł (= 16.100,00 zł – 9.484,00 zł).

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1, 2 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych. Jako początkowy dzień naliczania odsetek wskazano datę następującą po dniu wyznaczonym na zapłatę w wezwaniu do zapłaty z 08.09.2016 r., bowiem świadczenia odszkodowawcze (...) są terminowe, co oznacza, że (...) nie pozostaje w opóźnieniu co do kwot nie objętych jego decyzją, jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określił kwotowo swego roszczenia (zob. uzas. wyr. Sądu Najwyższego z dnia 06.07.1999 r., III CKN 315/98, OSNC 2000 nr 2, poz. 31, str. 52). W niniejszym postępowaniu powód nie sprecyzował wcześniej swojego roszczenia, nastąpiło

to dopiero w wezwaniu do zapłaty z 08.09.2016 r., które zostało wysłane drogą tradycyjną i elektroniczną. Zatem w pozostałej części roszczenie odsetkowe należało oddalić.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 zd. pierwsze k.p.c. dokonując ich stosunkowego rozdzielenia. Powód poniósł następujące koszty procesu: opłata od pozwu 461,00 zł, opłatę skarbową 17,00 zł, koszty zastępstwa 1.800,00 zł. Łącznie koszty powoda wyniosły 2.278,00 zł. Pozwana poniosła koszty postępowania w wysokości 1.817,00 zł i obejmowały one koszty zastępstwa 1.800,00 zł oraz opłatę skarbową 17,00 zł. Powód utrzymał się ze swoim żądaniem w 72%, dlatego należą mu się koszty w wysokości 1.640,16 zł (co stanowi 72% jego kosztów procesu), zaś pozwana przy 28% żądania (co stanowi 508,76 zł jej kosztów procesu). Mając na uwadze powyższe zasądzono od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.131,40 zł, jako różnicę między tymi należnościami.

Zgodnie z art. 113 ust. 1 u.k.s.c. w zw. z art. 83 ust. 2 u.k.s.c. oraz w zw. art. 100 zd. pierwsze k.p.c. tytułem wynagrodzenia biegłego wypłaconego tymczasowo ze środków Skarbu Państwa w kwocie 1.177,11 zł należało pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w R.: od powoda kwotę 329,59 zł, a od pozwanej kwotę 847,52 zł.

R., dnia 02.01.2020 r.